

съ кислородъ, — кислородътъ изгаря и съставлява са въгленна кислота. Но най-добре е да я добиеме така. Въ желѣзенъ остродаженъ сѣдъ (въ такива сѣдове златарете растопяватъ среброто и учените ги наричатъ *цилиндри*) турятъ тибиширь или парченца отъ мермеръ и нагрѣватъ ги твърде силно. Топлината изгонва въгленната кислота и въ сѣдътъ остава само варъ. За да събереме въгленната кислота, ние трѣба да захлупиме надъ гореказанните сѣдове стъклени калпачета. Химиците употребяватъ за тая цѣль тибиширь и мермерени парченца, които разлагатъ така. Тие турятъ въ едно стъклоце нѣколко подобни парченца и обливатъ ги съ сѣрна кислота. Тибиширьтъ тутакси отдѣлява съединениятъ съ него газъ, когото събиратъ така също, както и кислородътъ. (Гледай фигура 4.) Разбира са, че послѣ това разложение произхожда друго ново съединение. Въ стъклото спущатъ тибиширь, а изваждатъ *гипсъ*, които са състои отъ сѣрна кислота и отъ варъ. Изъ гипсътъ лепатъ различни фигури. Когато произхождатъ гореказанните разединения и съединения, то ние можеме да ги видиме съ просто око. Щомъ кислородътъ са досегне до тибиширьтъ, то той захваща да шумти и отъ него са повдига ситна пара. Съеи извъсѣ е видѣлъ какъ ври варътъ, когато го гасатъ съ вода. Водата сѣдържа въ себѣ си въгленна кислота, която са съединява съ варътъ и шумти. Трѣба да ви кажа и това, че костите на животните сѣ съставени отъ фосфоренъ варъ, отъ въглененъ варъ (*phosphoris Calcii et Carbonaris Calcii*) и отъ др.

Въгленната кислота е такавъ единъ газъ, който нѣма никаква меризма. Тоя газъ е до толкова гѣс-